

Levél

Székre dobált ingecske, szoknya:
gyűrötten úgy ring le a rét
hegyről a völgybe, hol combtövíg
mezítlenek a jegenyék.

Kigombolt pitypangok alatt
keresem a melleidet,
megsimogatlak, átölellek,
bár nem vagyok veled.

Úgy sorakoznak a virágok,
a sárga, a fehér, a kék,
mint polcodon szép rendbe rakva
bugyik és kombinék.

Gondos kezéd nyoma a tájon:
az esővel behintett tavat
simára vasalod még - aztán
mellém fekszel s nekem adod magad.

1975. április / WM KGY 2015.56.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)